

Ljubljana, 7. junija 1900.

Velečujana gospodična!

Pravkar sem Ti da sem se žil in vesel in da sem imel
je velikokrat kak trenutki namen pisati Ti zopet zori v tvojje.
A polje je polje, človek pozabi na vse, trije si potuo celo
in brani se komarjev in brenčev ter žni oplot jako čudno. Na
jezu se oke malo regulira in umiri ter daje zopet ameri
svjetemu notranjemu človeku. Žato nimai nikake pravice, zamuriti
mi kaj, kakor tudi če Ti govorim odkrito, da Ti zdaj pravzaprav
ničemu imel se pravice namena pisati, ampak da me je
v to zaradi pripešale neka mala okolnost, ki pa je zame
važna in v kateri se obratno pravzaprav predzno a nejevinans nate.
V aprilu prihajajo leta mislim delati izpit, ki se mi je že
izur zakasnil za en semester. Ne znam dojde, če mi in se
kaj mi drugega kakor poprijeti se učuje z obemo rokama, kar
me je po tolikih gmetah srečno vesel. V ta namen kanil
sem odiniti je zdaj v Prago na univerzo, a sem bil primoran
premiseliti se do kakoga 15. junija, kar me tudi ni ne moti.

Ta čas pa - od Kakega is oktobra do is prosinca - možnult pa ti
mi stillo obzračindempit" ter mi vstrajnem ačuju na Baku kje
tu se obratam na te spiserčno prošajo, če mi prekrbis kje kako malo
solice, kje bi samofem vezivalat bi mi najnamis ab enemu, kako bi
bilo s hrano. Najraje bi bil pri privatnikih Gindeli in v Kaki knučki
hiti, kar pa bi bilo najhij malo težko prouideti in dobiti ti. Prošeno
vrat bi je jojet spal na senu mit samimni rožanci... A Licit
pa bodi naj kje hiti! Najhujš pa sem si prihranil za zdaj -
Platati bi mogel jay šele ob novem letu. Takrat nekako upama
dohiti pri Bambergu nekaj denarja. Magocit dobiti tudi jaye,
a za zdaj ne morem veči nič hodnja. Prosim te, uvažuj mi
to - o tem pisariti ti se ne baje, mi je težko in neprizelno...
Vskoci kakor je magocit. Za odgovor te prosim vsaj do petka, 12. 1. ma,
ker mi is. nekaj rok poteci. b. p. d. h. mi, to mi je prouidnot,
magari "nyarlisaust". Pri najteltnejšem ropmisfivauja mi
mi bilo drugja magocit. Pisano moram obljiti vsaj do
proga izpita, če ne, ne bom nikoli nič! Bliki mi je svetval
- prito... Pa prou zaupljivost! No, on je splot takšen clovek in
psiholog, da ne ve, da jayš Gindje, ki morajj dobiti vsaj ono malo,
pa čemur streme, ali pa je veu jayšini ja ex vime čase!
Splot pa je to skoro naduh clovek, če mi duišono je popoluoma

izsucau in izmogyam. Zadyje "Zeit" in "Wiener Rundschau" primasile
dva izborna clanka, koja bi nam ilovek spyaono jatrobil v usca.
U ti plot se igdalo kraj!

U poituvie sem bil a kipari. Jivel sem tedano jako dobro in
tega sem potreboval. Za enkrat upam, ne izginemo se. Pri
Količkej zmanem jofenje, zagotavalo se mi je, da obrijim popokovna.
To pa upam sloveci in se mi jdi plot najbog pametno. Na tozjo
lastno zalavo menda ne bom skokal, do naseb druzb pa mi je
zdravo ni vci ni. Kipave je prekrasen, prekrasen kraj! Vse v
niji mi je usjalo - rajam kajli aradnik, ki pa se menda povse
enaki. Zadyje cas sem govoril s Skrajancem. Pravil mi je to in
ono in se druge.

S km koniam. V ljubljani mi zadnji cas prav nice
zanimivega ne in jg si s vso silo zelim prejetu svoj odloki -

Priakujoci vsej do pelke gravja gotovo Taryega odgovora,
pudraofji Te

udam. Jovellum, H. jiv.

Ambrorjevo knj. 3.